

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi M.M.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.
III AUa 738/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 czerwca 2023 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Gdańsku na rzecz M.M. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną
tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 18 kwietnia 2023 r. M.M. (dalej: „skarżący”) wniósł osobiście do Sądu Najwyższego, za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed tym Sądem w sprawie o sygn. akt III AUa 738/22 domagając się na podstawie art. 2 ust. 1, art. 3 pkt 6, art. 4 ust. 3, art. 5 ust. 2 i art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej

zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”) stwierdzenia, że:

1. w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, III AUa 738/22 nastąpiło naruszenie prawa skarżącego do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki;
2. Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpozna niniejszą sprawę w terminie 3 miesięcy od rozpoznania skargi;
3. Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przyzna na rzecz skarżącego sumę pieniężną w wysokości 10 000 złotych (dziesięć tysięcy złotych 00/100);
4. Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądzi na rzecz skarżącego koszty postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu skargi na przewlekłość postępowania skarżący przedstawił argumenty uzasadniające podniesione przez niego twierdzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Odnosi się to również do postępowania toczącego się na skutek skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W ustawie o skardze na przewlekłość postępowania nie została uregulowana kwestia zdolności postulacyjnej. W powyższym zakresie należy zatem odwołać się do przepisów regulujących postępowanie cywilne, gdyż to one znajdują zastosowanie w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Powyższe oznacza, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 26 marca 2019 r., I NSP 3/19; 24 maja 2019 r., I NSP 27/19; 11 września 2019 r., I NSP 87/19).

A. złożył do Sądu Najwyższego skargę osobiście, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 373 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ k.p.c. i art. 3 oraz art. 8 ust. 2 i art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

[ms]